

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 321/2010-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. E., Holandsko, zastúpeného advokátom JUDr. J. H., K., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru M. v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUV-559/10-MI-1998 a postupom Okresnej prokuratúry M. v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 430/04 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. E. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júla 2010 doručená sťažnosť Ing. J. E., H. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. H., K., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru M. (ďalej len „úrad justičnej a kriminálnej polície“) v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS:

OUV-559/10-MI-1998 a postupom Okresnej prokuratúry M. (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 430/04 .

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplýva:

«Ako sťažovateľ som obvineným v trestnej veci vedenej na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v M., Úrad justičnej a kriminálnej polície, ČVS: OUV-559/10-MI-1998, kde mi bolo uznesením vyšetrovateľa zo dňa 20. 8. 1998 vznesené obvinenie pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, 2 Trestného zákona. Rozsudkom Okresného súdu v Michalovciach, sp. zn. 1T 62/2004 zo dňa 22. 9. 2005 som bol uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, 2 Tr. zákona, za čo mi bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 14 mesiacov. Voči tomuto rozhodnutiu som prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal odvolanie, na základe ktorého bol Uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6 To 6/2009 rozsudok Okresného súdu v Michalovciach zrušený a vec bola vrátená na došetrenie okresnému prokurátorovi. Od vrátenia trestnej veci do prípravného konania v roku 2006 boli v roku 2008 vykonané len 2 vyšetrovacie úkony, dňa 26. 11. 2008 výsluch znalca Ing. P. H. a výsluch svedkyne - poškodenej A. B. Následne bolo uznesením Okresného riaditeľstva PZ, Úrad justičnej a kriminálnej polície zo dňa 28. 11. 2008 trestné stíhanie proti mojej osobe prerušené, s odôvodnením že pre moju neprítomnosť nemožno vec náležite objasniť. Aj napriek tomu, že bolo trestné stíhanie prerušené bol na deň 19. 8. 2009 stanovený termín procesného úkonu - rekonštrukcia na pôvodnom mieste nehody.

Poukazujem predovšetkým na skutočnosť, že v priebehu prípravného konania bola moja trestná vec postúpená do Holandska a tam bola právoplatne skončená. Kvôli prevzatiu trestného stíhania proti mojej osobe Holandskom sa u povereného vyšetrovateľa OR PZ v M. nenachádza ani originál vyšetrovacieho spisu. Právoplatným rozhodnutím Okresnej prokuratúry v Holandsku zo dňa 4. 9. 2001, sp. zn. 15-050272-01 bolo trestné stíhanie proti mojej osobe právoplatne zastavené, z dôvodu nedostatku zákonných dôkazov. Uvedené rozhodnutie som pred vyhlásením rozsudku na Okresnom súde v Michalovciach predložil do súdneho spisu a aj napriek tejto skutočnosti nebola justičnými orgánmi rešpektovaná zásada ne bis in idem a trestné stíhanie nebolo doposiaľ právoplatne skončené. Doposiaľ neboli podniknuté zo strany vyšetrovacích orgánov a prokuratúry,

ktorá vykonáva dozor nad prípravným konaním, kroky, aby bolo zabezpečené originálne stanovisko holandských štátnych orgánov o tom, ako s postúpenou trestnou vecou naložili.

Trestné stíhanie proti mojej osobe trvá už jedenásty rok, trestná vec je stále nedošetrená v štádiu prípravného konania a celé trestné konanie má veľmi negatívny vplyv na moju osobu. ...

Písomným podaním zo dňa 21. 12. 2009 som podal sťažnosť na prieťahy v mojej trestnej veci na Okresnú prokuratúru v M. Vo svojej odpovedi, ktorá mi bola doručená dňa 1. 2. 2010 Okresná prokuratúra skonštatovala, že „opakované sťažnosti na prieťahy v konaní sa javia ako neopodstatnené.“

Následne na to som dňa 19. 3. 2010 podal sťažnosť na prieťahy v konaní na Krajskú prokuratúru v K., ktorá vo svojom upovedomení zo dňa 22. 4. 2010 uviedla, že môj „podnet ako neodôvodnený odkladá“.

Dňa 5. 5. 2010 som sa so sťažnosťou na prieťahy v konaní v predmetnej trestnej veci obrátil na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, ktorá jej vybavenie odstúpila Krajskej prokuratúre v K. s tým, že jej vybavenie bude sledovať. V súvislosti s tým mi Krajská prokuratúra v K. dňa 22. 6. 2010 oznámila, že „písomným pokynom upravila Okresnú prokuratúru v M., aby u vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície v M. zabezpečila moje urýchlené predvolanie na vykonanie vyšetrovacieho pokusu, ktorého vykonanie nariadil Krajský súd v Košiciach, sp. zn. 6 To 6/2006, čím moju sťažnosť považuje za vybavenú.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„1.) Základné právo sťažovateľa, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručené ustanovením článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, bolo v trestnom konaní vedenom na Okresnom riaditeľstve PZ v M. pod ČVS: OUV-559/10-MI-1998 a na Okresnej prokuratúre v M. pod sp. zn. Pv 430/04 porušené.

2.) Ústavný súd priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 10 000 € ktoré sú Okresné riaditeľstvo PZ v M. a Okresná prokuratúra v M. povinné vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3.) *Okresnému riaditeľstvu PZ v M. prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUV- 559/10-MI-1998 konal bez zbytočných prietahov.*

4.) *Porušovateľ je povinný sťažovateľovi nahradiť trovy súdneho konania.“*

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 7/00, III. ÚS 100/01, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

V súvislosti s námietkami sťažovateľa o porušení jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom orgánov činných v trestnom konaní ústavný súd z obsahu sťažnosti, jej príloh, ako aj z vyžiadaného spisu úradu justičnej a kriminálnej polície sp. zn. ČVS:OUV-559/10-MI-98 zistil, že vo veci boli vykonané tieto úkony:

Dňa 20. augusta 1998 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie za trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 a 2 Trestného zákona, do konania boli pribratí znalci z odboru zdravotníctva, odvetvia súdneho lekárstva, ako aj z odboru cestnej dopravy. Uskutočnili sa výsluchy sťažovateľa a svedka a vykonala sa rekonštrukcia prípadu. Sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu vyšetrovateľa o vznesení obvinenia bola uznesením okresnej prokuratúry č. k. Pv 1053/98-6 z 28. augusta 1998 zamietnutá.

V priebehu mesiaca september 1998 boli vypracované znalecké posudky, v októbri 1998 sa uskutočnil výsluch svedka – poškodeného a výsluchy znalcov a napokon 20. októbra 1998 bolo trestné stíhanie pre neprítomnosť sťažovateľa (obvineného) prerušené.

Dňa 4. marca 1999 požiadala okresná prokuratúra príslušné orgány Holandska o prevzatie trestného stíhania vedeného proti sťažovateľovi z dôvodu jeho holandskej štátnej príslušnosti. Výsledok konania v cudzine, z ktorého vyplývalo, že trestné konanie proti sťažovateľovi bolo z dôvodu neoprávneného podozrenia zastavené, bol oznámený 11. novembra 2003. Keďže toto rozhodnutie nebolo podľa kompetentných slovenských orgánov pre ne záväzné, uznesením úradu justičnej a kriminálnej polície z 19. februára 2004 sa v trestnom stíhaní sťažovateľa pokračovalo. Dňa 8. júna 2004 sa uskutočnilo

preštudovanie vyšetrovacieho spisu, na ktorom sa sťažovateľ nezúčastnil, a 11. júna 2004 bol na okresnú prokuratúru podaný návrh na podanie obžaloby.

Následne 17. júna 2004 okresná prokuratúra pod č. k. Pv 430/2004-13 podala na Okresnom súde Michalovce (ďalej len „okresný súd“) obžalobu na sťažovateľa za trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 a 2 Trestného zákona, na základe čoho okresný súd trestným rozkazom č. k. 1 T 62/2004-127 zo 14. decembra 2004 uznal sťažovateľa za vinného zo žalovaného trestného činu, za čo mu uložil aj sankciu.

Proti trestnému rozkazu podal sťažovateľ 10. januára 2005 prostredníctvom svojho právneho zástupcu odpor, bolo nariadené pojednávanie, na ktorom 22. septembra 2005 okresný súd vyhlásil rozsudok č. k. 1 T 62/2004-141, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 a 2 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov s podmiennečným odkladom a skúšobnou dobou v trvaní 14 mesiacov. Proti rozsudku okresného súdu sa sťažovateľ 4. novembra 2005 odvolal a 17. januára 2006 bol spis predložený Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), kde sa 29. marca 2006 uskutočnilo pojednávanie. Krajský súd uznesením č. k. 6 To 6/2006-156 zrušil rozsudok okresného súdu a vec vrátil prokurátorovi na došetrenie.

Dňa 29. júna 2006 sa spis vrátil na úrad justičnej a kriminálnej polície s pokynmi dozorujúceho prokurátora, medzi ktorými bolo uložené vykonať rekonštrukciu prípadu za rovnakých podmienok, aké boli v čase dopravnej nehody (19. augusta 1998 v čase o 22.15 h.).

Dňa 12. júla 2006 vyšetrovateľ pribral do konania znalca, ktorý podal znalecký posudok 4. augusta 2006 a 7. júla 2006 sa vyšetrovateľ prostredníctvom obhajcov sťažovateľa snažil dohodnúť termín rekonštrukcie dopravnej nehody.

Dňa 21. augusta 2006 vyšetrovateľ prerušil trestné stíhanie pre neprítomnosť sťažovateľa (neprevzal písomnosti v mieste bydliska a nezúčastnil sa rekonštrukcie).

Uznesením úradu justičnej a kriminálnej polície sp. zn. ČVS: OUV-559/10-MI-1998 z 11. novembra 2008 sa pokračovalo v trestnom stíhaní sťažovateľa.

Dňa 26. novembra 2008 sa uskutočnil výsluch svedka – poškodeného, ako aj výsluch znalca a 28. novembra 2008 vyšetrovateľ opäť prerušil trestné stíhanie pre neprítomnosť

sťažovateľa, ktorý 10. decembra 2008 podal prostredníctvom svojho obhajcu proti tomuto uzneseniu sťažnosť. Sťažovateľ zároveň podal sťažnosť na prietahy v konaní.

Uznesením okresnej prokuratúry č. k. Pv 430/04-82 zo 17. decembra 2008 bola sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu o prerušení trestného stíhania zamietnutá, pretože bola podaná oneskorene.

Dňa 8. júla 2008 bol sťažovateľ predvolaný na rekonštrukciu prípadu na 19. august 2008, ale písomnosť si neprevzal.

Dňa 5. júna 2009 bol sťažovateľ predvolaný na rekonštrukciu, ktorá sa mala uskutočniť 19. augusta 2009. Predvolanie sťažovateľ prevzal 15. júna 2009, ale na úkon sa nedostavil.

Dňa 21. júna 2010 bol sťažovateľ opäť predvolaný na rekonštrukciu, ktorá sa mala uskutočniť 19. augusta 2010 o 20.00 h. Predvolanie na úkon si opäť na adrese svojho bydliska neprevzal a na úkon sa nedostavil. Jeho obhajca prevzal vyrozumenie o konaní tohto úkonu 12. júla 2010.

Dňa 16. augusta 2010 obhajca sťažovateľa telefonicky vyšetrovateľovi oznámil, že sťažovateľ sa nedostaví na úkon jednak z dôvodu, že dosiaľ nedostal predvolanie, a aj z finančných dôvodov.

Ústavný súd zistil, že vzhľadom na to, že sťažovateľ je holandským štátnym občanom, jeho trestná vec bola ešte v marci 1999 odovzdaná na vybavenie kompetentným holandským orgánom. V novembri 2003 bolo okresnej prokuratúre oznámené, že štátny prokurátor v Haarleme odmietol trestné konanie proti sťažovateľovi s tým, že policajným vyšetrovaním nebol získaný dostatok dôkazov na jeho trestné stíhanie. Tým bol prípad zo strany holandských justičných orgánov uzavretý, a tak sa kompetencia vo veci konať vrátila slovenským orgánom činným v trestnom konaní, a to v zmysle § 529 ods. 5 písm. a) Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006, pretože holandská strana odmietla vo veci konať.

Sťažovateľ v sťažnosti poukázal aj na to, že v jeho prípade nebola dodržaná zásada „*ne bis in idem*“, pretože podľa jeho názoru oznámením Okresnej prokuratúry v Haarleme sp. zn. 15-050272-01/61/DOLE zo 4. septembra 2001 bolo trestné stíhanie proti nemu zastavené, a preto slovenské justičné orgány už nemali v danej veci konať.

Naopak, okresná prokuratúra sa odvolávala na to, že v zmysle čl. 35 ods. 1 Európskeho dohovoru o odovzdávaní trestného konania netvorí oznámenie Okresnej prokuratúry v Haarleme prekážku právoplatnej rozhodnutej veci, pretože ide len o vyslovenie právneho názoru, že v danej veci nebol zistený dostatok dôkazov na trestné stíhanie sťažovateľa. Podľa okresnej prokuratúry to znamená, že v danej veci nebol vyhlásený právoplatný a vykonateľný trestný rozsudok, ktorý by tvoril prekážku právoplatne rozhodnutej veci tak, ako to má na mysli čl. 35 ods. 1 Európskeho dohovoru o odovzdávaní trestného konania.

Podľa čl. 35 ods. 1 citovanej právnej normy osobu, nad ktorou bol vynesенý právoplatný a vykonateľný trestný rozsudok, nemožno pre ten istý čin ani stíhať, ani odsúdiť, ani na nej nemožno vykonať trest v inom zmluvnom štáte, pokiaľ:

- (a) bola zbavená viny;
- (b) uložený trest:
 - (i) bol úplne vykonaný alebo sa vykonáva, alebo
 - (ii) úplne alebo z jeho nevykonanej časti podliehal milosti alebo amnestii, alebo
 - (iii) nemôže už byť vykonaný vzhľadom na premlčanie;
- (c) súd uznal obžalovaného za vinného a upustil od potrestania.

Ústavný súd sa však touto námietkou sťažovateľa ďalej nezaoberal, pretože sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom vymedzil predmet konania na ústavnom súde v rozsahu premietnutom v petite sťažnosti, keď namietal len porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom orgánov činných v trestnom konaní.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím tohto orgánu verejnej moci. Preto na splnenie základného práva

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98, III. ÚS 147/2010).

Ústavný súd konštatuje, a v tomto ohľade sa stotožňuje s názorom sťažovateľa, že trestné konanie proti jeho osobe trvá veľmi dlhú dobu (viac ako 12 rokov), a to od 20. augusta 1998, keď mu bolo vznesené obvinenie za trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 a 2 Trestného zákona, a dosiaľ nebolo zo strany kompetentných slovenských orgánov právoplatne ukončené.

Na druhej strane však ústavný súd poukazuje na to, že ešte v roku 1999 bola trestná vec sťažovateľa odovzdaná do cudziny a potom, ako bol v novembri 2003 oznámený výsledok tohto konania, vyšetrovateľ úradu justičnej a kriminálnej polície uznesením z 19. februára 2004 pokračoval v trestnom stíhaní sťažovateľa a v júni 2004 pod sp. zn. ČVS: OUV-559/10-Mi-98 podal na okresnej prokuratúre návrh na podanie obžaloby. Následne okresná prokuratúra pod č. k. Pv 430/2004-13 podala 17. júna 2004 na okresnom súde obžalobu na sťažovateľa za uvedený trestný čin. Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 1 T 62/2004-141 z 22. septembra 2005 uznaný vinným zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 a 2 Trestného zákona, ale v rámci odvolacieho konania bol tento rozsudok uznesením krajského súdu č. k. 6 To 6/2006-156 z 29. marca 2006 zrušený a vec bola vrátená prokurátorovi na došetrenie s tým, že vo veci je potrebné vykonať rekonštrukciu prípadu za tých istých podmienok, aké existovali v čase dopravnej nehody, ku ktorej došlo 19. augusta 1998 v čase okolo 22.00 h.

Po rozhodnutí krajského súdu bol vyšetrovací spis 29. júna 2006 prostredníctvom okresnej prokuratúry vrátený úradu justičnej a kriminálnej polície. V zmysle záverov krajského súdu a pokynov dozorujúceho prokurátora pribral vyšetrovateľ 12. júla 2006 do konania znalca, ktorý 4. augusta 2006 podal znalecký posudok. Ešte v priebehu júla 2006 vyšetrovateľ zisťoval u obhajcov sťažovateľa, kedy by bolo možné vykonať rekonštrukciu, ktorej termín určil na obdobie od 20. augusta 2006 do 30. augusta 2006. Sťažovateľ predvolanie na úkon na adrese svojho holandského bydliska neprevzal. Z tohto dôvodu nebolo možné vykonať rekonštrukciu dopravnej nehody, a ukončiť tak vyšetrovanie, a preto

bolo trestné konanie uznesením úradu justičnej a kriminálnej polície sp. zn. ČVS:OUV-559/10-MI-98 z 21. augusta 2006 prerušené pre neprítomnosť sťažovateľa ako obvineného. Dňa 11. novembra 2008 sa v trestnom stíhaní pokračovalo, bol vykonaný výsluch poškodeného a výsluch znalca a 28. novembra 2008 sa trestné stíhanie opäť prerušilo. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu sťažnosť a prokurátor okresnej prokuratúry ju uznesením č. k. Pv 430/04-82 zo 17. decembra 2008 zamietol.

Ústavný súd zistil, že od konca roka 2008 je trestné stíhanie proti sťažovateľovi právoplatne prerušené práve pre jeho neprítomnosť. V zmysle záverov krajského súdu a pokynov dozorujúceho prokurátora je potrebné vykonať ešte rekonštrukciu dopravnej nehody za tých istých podmienok, za akých k nej došlo. Z tohto dôvodu vyšetrovateľ v dostatočnom časovom predstihu pred plánovaným uskutočnením rekonštrukcie predvolával sťažovateľa na procesný úkon, ktorý bolo možné realizovať len jedenkrát za rok, a to koncom mesiaca august. Takto vyšetrovateľ postupoval, keď v júni, respektíve v júli 2008, 2009 a 2010 predvolal sťažovateľa na rekonštrukciu prípadu. Ten buď zásielku na známej adrese v Holandsku neprevzal, alebo ju prevzal a na úkon sa nedostavil. O realizácii úkonu bol vždy upovedomený aj obhajca sťažovateľa.

Ústavný súd zastáva názor, že aj keď trestné stíhanie proti sťažovateľovi nie je po dobu vyše 12 rokov právoplatne ukončené, nemožno zdĺhavosť tohto konania pričítať ani na vrub úradu justičnej a kriminálnej polície, ani na vrub okresnej prokuratúre. Je nepochybné, že od konca roka 2008 je konanie právoplatne prerušené, pričom vyšetrovateľ aj v tomto období podnikol kroky (predvolanie sťažovateľa na úkon) vedúce k ukončeniu vyšetrovania niektorým zo zákonných spôsobov. K ukončeniu vyšetrovania je potrebné vykonať ešte rekonštrukciu prípadu, realizácii ktorej bráni neprítomnosť sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu si sťažovateľ za daných okolností musí uvedomiť, že bez jeho aktívnej účasti nemožno danú vec zo strany orgánov činných v trestnom konaní uzavrieť.

Ústavný súd je toho názoru, že ďalšiemu priebehu a včasnému ukončeniu trestného konania bráni pasívny prístup sťažovateľa k celej záležitosti. K predĺženiu konania iste prispela aj skutočnosť, že sťažovateľ je cudzím štátnym príslušníkom. V takýchto prípadoch

je zabezpečenie účasti obvineného zo strany orgánov činných v trestnom konaní obmedzené, a to hlavne z hľadiska možnosti uplatnenia zákonných prostriedkov slúžiacich na vynútenie si jeho prítomnosti na úkonoch trestného konania. V tejto súvislosti však považuje ústavný súd za podstatné uviesť, že štátna príslušnosť sťažovateľa mu nemôže byť na ujmu a ani nemôže pre orgány činné v trestnom konaní alebo súdy slúžiť ako alibi ich liknavého postupu. Takéto okolnosti však ústavný súd v danom prípade nezistil. Naopak, podľa názoru ústavného súdu postup orgánov činných v trestnom konaní za danej situácie (prerušenie trestného stíhania a predvolávanie sťažovateľa na rekonštrukciu) zatiaľ vylučuje, aby sa dalo uvažovať o porušení základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Uvedené skutočnosti boli podkladom na záver ústavného súdu o tom, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená. Z tohto dôvodu ju preto ústavný súd už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej nastolenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2010